

at jeg godt kan forstaa Kernen i de Betragtninger, som fremkom fra det ærede Medlem for Slagelse — at det ærede Medlem kan mene, at den hele Skattereform er i højeste Grad ufuldstændig og ufyldstgørende, hvis vi faa de direkte Skatteløve alene uden at være ledsagede af en Toldlov, thi Toldloven stiler dels paa det samme som de direkte Skatteløve, dels paa en Gennemførelse af større Retfærdighed i Beskatningen, paa en Forrykkelse af det tidligere overordentlige Misforhold, der har fundet Sted i Beskatningen af de forskellige Virksomheder og de forskellige Samfundskredse. Ligesom de 2 direkte Skatteløve sigte til at borttage noget af det Skatteprivilegium, som Byerne have haft over for Landet, saaledes tilsigter Toldloven at borttage noget af det Skatteprivilegium, som de beskyttede Erhverv i By som paa Land have haft over for de ubeskyttede. Men Toldloven gør mere end dette: den tilsigter tillige gennem den store Nedsættelse paa Livsfornødenheder og gennem den dog i hvert Fald ikke ubetydelige Nedsættelse paa Artikler, som ere tilvirkede af den toldbeskyttede Industri, at fremkalde en Skattelettelse for de Samfundsklasser, som ikke ville blive naaede ved den Skattelettelse, her er paa-tænkt. Det er derfor ganske naturligt, at disse Love bør følges ad.

Naar jeg ikke desto mindre er imod en Sammenkoblingsparagraf, er det ud fra det almindelige Synspunkt, at kan man faa noget, skal man ikke kaste det bort, fordi man ikke faar alt. Hvor ønskeligt, man end vedblivende vil finde det at gennemføre Toldloven sammen med de direkte Skatteløve, hvor ufuldstændig og ufyldstgørende man end maa finde den samlede Skattereform, hvis dette ikke sker, kan det med denne Betragtning godt forenes, at man ikke vil være med til at lægge nogen som helst Hindring i Vejen for en delvis Gennemførelse af Skatteløvene, hvis dette maatte være muligt. Men, som sagt, en delvis Gennemførelse vilde skabe Skuffelse og Misfornøjelse i videre Kredse, end man tænker, og det er kun den fuldstændige Gennemførelse af Skattereformen, der tager Hensyn til samtlige berettigede Interesser, som ville kunne bringe det Udbytte, som Befolkningen i Aarevis har længtes efter.

Scavenius: Jeg skal begynde med at sige, at jeg meget langt fra kan være enig med, hvad den ærede foregaaende Taler udtalte. Jeg kan endda forstaa hans Stilling, hvis han virkelig skulde nære den

Illusion, at det var muligt at gennemføre de to foreliggende Love: Indkomstskatteløven og Overførselsloven samtidig med Toldloven uden Forhøjelse af Brændevinskatten. Jeg er nu imidlertid aldeles overbevist om, at dette er aldeles umuligt baade af rent finansielle Grunde — thi jeg ved ikke, hvor vi skulde faa Pengene fra til saa uhyre Skattenedsættelser, som derigennem vilde fremkomme — og ogsaa af mange andre Grunde. Jeg tror ikke paa, at det vil være muligt at faa disse 3 Love alene gennemført i det andet Ting og kan heller ikke tro paa Muligheden af, at den høje Regering vil kunne acceptere disse 3 Love uden Brændevinskatten. Naar man dernæst tænker sig det andet Tilfælde, at Brændevinskatten bliver vedtaget, ja saa kan jeg ikke længer se, at der er noget saa uhyre stort og herligt ved en Toldreform fra det Standpunkt set, som det ærede Medlem staar paa, nemlig, at det skal være en Lettelse i Befolkningens Byrder; saa synes jeg, det gaar om-trent o—p op, om man lægger Skatten paa det ene eller det andet, om man lægger den paa Kaffe, Ris, Petroleum, Salt, Kul, eller man lægger den paa Brændevin. En kan maaske foretrække denne, ogsaa jeg foretrækker Brændevinen — det er ikke for det — men at det skulde være nogen stor Lettelse i Befolkningens Byrder at gaa den Vej, tror jeg ikke, nogen med Rette kan paastaa. Hertil kommer, at jeg er saa overbevist om, som man i det hele taget kan være det paa noget i denne Verden, som endnu ikke er sket, at dette Ting under de nuværende Forhold i Aar ikke under nogen som helst Omstændigheder vil gaa ind paa en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Naar Forholdet er saa, tillader jeg mig at se bort fra Toldloven, som jeg betragter som en Lov, det kun har Betydning for Fremtiden at arbejde paa nu, hvis den i det hele taget skal have nogen saa overordentlig stor Betydning for Fremtiden. Thi jeg vil ikke nægte, at jeg, hvad Toldloven angaar, ikke staar paa det Standpunkt som den sidste ærede Taler, at den nuværende Toldlov er en slet Lov, og at den, som det høje Ting her har udarbejdet, er en god Lov. Jeg tror det ikke; jeg er snarere tilbøjelig til at tro lige det modsatte, men det skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa under denne Sags Behandling. Kun skal jeg dog lige over for det ærede Medlem sige, at at jeg ikke kan indse det retfærdige og end mindre det billige, der skulde ligge i, at man paa den ene Side vil beskatte